

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania R. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 sierpnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację R. W. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 12 grudnia 2016 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z. z dnia 18 sierpnia 2016 r. w przedmiocie odmowy ponownego ustalenia wysokości przysługującej mu emerytury według zasad obowiązujących w stosunku do osób urodzonych przed dniem 31 grudnia 1948 r. Wysokość emerytury została obliczona na podstawie o art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.). Kwota składek zaewidencjonowanych na koncie wynosiła 303.962,61 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego - 358.660,60 zł. Średnie dalsze trwanie życia - 208,50 miesięcy, zatem kwota emerytury wyniosła 3.178,05 zł.

Ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną opartą na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 53 w związku z art. 15 i art. 21 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 24 w związku z art. 25-26 tej ustawy przez błędne zastosowanie w świetle art. 2 i 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Jego zdaniem, ze względu na zasadę równego traktowania ubezpieczonych, w jego przypadku powinny być stosowane art. 51-56 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

We wniosku o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie istotnego zagadnienia prawnego skupiającego się wokół odmiennego traktowania ubezpieczonych i różnicowania ich sytuacji ze względu na wiek (urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. i po dniu 31 grudnia 1948 r.), zatem – w imię zasady równego traktowania – właściwe jest zastosowanie zasad tzw. starego systemu emerytalnego do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., jeżeli takie rozwiązanie pozwoliłoby na ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego tej osoby na wyższym poziomie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ujęte w podstawie skargi kasacyjnej art. 53 w związku z art. 15 i art. 21 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 24 w związku z art. 25-26, stanowią o sposobie ustalania wysokości emerytur – jak trafnie dostrzegł skarżący – inaczej osobom urodzonym przed dniem 31 grudnia 1948 r. (na podstawie art. 27 ustawy przysługuje emerytura stanowiąca sumę składników wymienionych w art. 53 ust. 1 ustawy, obliczana jako procent kwoty bazowej oraz okresów składkowych i nieskładkowych, wyliczony według wskaźników wskazanych w art. 53 ust. 1 pkt 2-3, stosownie do formuły zdefiniowanego świadczenia), a inaczej dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., dla których wysokość emerytury odzwierciedla wartość zgromadzonych składek (na zasadach określonych w art. 25 i 26 ustawy emerytura stanowi iloraz podstawy wymiaru i średniej dalszej długości trwania życia, stosownie do formuły zdefiniowanej składki).

W związku z rozstrzygnięciem sprawy na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach, o treści jednoznacznej i niewymagającej wykładni, zagadnienie prawne przedstawione jako istotne i uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący sprowadził do kwestii zgodności z art. 2 i 32 Konstytucji całej regulacji dotyczącej ustalania wysokości świadczeń w ustawie o emeryturach i rentach.

Uwzględniając, że stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, problem przedstawiony jako istotne zagadnienie prawne może być przez Sąd Najwyższy rozważany wyłącznie z punktu widzenia potrzeby wystąpienia z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, o co zresztą skarżący nie wnosił i co byłoby oczywiście bezprzedmiotowe. W wyroku z dnia 7 kwietnia 1998 r., I PKN 98/98, (OSNAPiUS 2000 nr 1, poz. 6) Sąd Najwyższy - wskazując na różnice zachodzące między orzekaniem przez Trybunał Konstytucyjny i przez sądy - podkreślił, że o ile Trybunał rozstrzyga w formie orzeczenia o zgodności przepisu z Konstytucją i ze skutkami tego orzeczenia przewidzianymi w Konstytucji, o tyle sąd powszechny nie orzeka o tym samym, lecz uznawszy, że przepis jest niekonstytucyjny, po prostu go nie stosuje.

W tych okolicznościach wątpliwości skarżącego odnośnie do zgodności zasad ustalania wysokości emerytur na podstawie ustawy o emeryturach i rentach nie stanowią „istotnego zagadnienia prawnego”, które uzasadnia rozpoznanie sprawy przez Sąd Najwyższy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W związku z tym Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).